

‚božji pripomoček‘. Ne vem, ali je komu ta zagovor kdaj pomagal ali ne; ljudje so trdili, da jim je.

Na drugem listu je zarotenje za prisad. Prisade je torej paški zagovornik preganjal in odganjal tako-le:

Prisad! ali si voden ali si ognjen?
 Ali si prevelikih sap?
 Prisad! pojdi ven iz mozga na kost!
 Prisad! pojdi ven iz kosti na meso!
 Prisad! pojdi ven iz mesa na kožo!
 Prisad! pojdi ven iz kože na dlačico!
 Prisad! pojdi iz dlačice v take kraje,
 kjer noben več ne prebiva!

Tako je mogočni zagovornik prisade preganjal iz mozga v take kraje, kjer nihče več ne prebiva. Iz teh in enakih zagovorniških formul se izprevidi, kako se še spaja med narodom vera in praznoverje, resnica in poezija.

Kot spomin na zagovornika hranim še sedaj ta lista. Sam paški zagovornik ni pripisoval po izpreobrnjenju tem besedam niti kakve moči, a tudi ni rad o tem govoril; zato ga nisem vprašal, kje je dobil to navlako.

Pred štirimi leti je pa paški zagovornik umrl, in ž njim so šli v grob vsi zagovori in vsa zdravniška vednost. Pačani so pa odslej brez zdravnika, a ne mrjó baje nič bolj, kakor so preje. No, saj opravljajo zgovorne paške ženice posel rajnega zagovornika. Pri vsaki bolezni se sklicujejo: Za to bolezen je rabil zagovornik to in to zdravilo, in ljudje jim radi verjamejo.

Zagovornikovo kočó so podrli, spomin njegov pa še živi med Pačani in okoličani v Suhi Krajini.

Samó —!

Za listom list naprej, naprej
 odganja veter z golih vej;
 na nebu siva megla plava,
 po dolih vene zadnja trava.

Takó je minil lepi svet,
 z obleko žalno zdaj odet;
 v meglene dalje se prostira
 in z manoj vred trpi, umira.

Trpi, umira z manoj vred,
 upira k nebu svoj pogled,
 kjer pómlad lepa, hčerka zlata,
 za saboj je zaprla vrata;

Odkoder skoró mrzli sneg
 pokrije njemu dol in breg
 in meni vrže v sóbe ječo
 samó spomin na prěšlo sréčo.

Anton Medved.

Redovnikova prikazen.

(Legenda.)

Redovnik mlad, pobožnega srca,
 nekoč prikazen je imel pekla.
 Razburjen steče brž do bližnjih vrat,
 zakliče: „Slušaj, svetí me opat!

Pred mojimi očmi Gospod je zdaj
 odprl peklò, pokazal grozni kraj.
 Vse res, kar pravi Jezus in že Job:
 Zmešnjava, jok, tema, škrtanje zob . . . !

Pa slušaj, kaj zaupam ti vesel!
 Stanove razne sem z očmi ujel:
 samo nobega duhovnika,
 samo nobega redovnika.“

Naguba čelo se Egidiju;
 ogleda se, če kdo ne vidi ju;
 pa dé mladeniču čez majhen čas:
 „Nikogar nisi videl izmed nas?

Seveda ne, moj dragi Melifluj!
 Duhovniki, redovniki, le čuj,
 če kateri so obsojeni v peklò,
 ne pridejo na vrh, temveč na dnò.“

Anton Medved.